

A su pòpulu sardu

Su mere

Sa feura istat in
sos ogros chi l'abbaidant,
e s'ofensa, in s'ànima ofesa.
Pro cussu unos pòpulos
ant imparadu a istare
semper cuntentos,
cun totu chi àteros pòpulos
los apant isrobbados.
Pro cussu istimo
sas fàulas tuas, finas s'isperàntzia
ca nudda ispero.
Est carrale mea sa gente
chi est istada diseredada;
mai perdet
ca mai at balangiadu.
Ne in s'istòria ne in sa loteria
o in su cojuòngiu, mai.
Si at fatu bene carchi cosa,
àteros si leant sos mèritos.
Ma totu su chi naschet
podet torrare a nàschere.
Fìgia mea ischit chi mama sua
fiat iscraa. Ischit chi
si nch'est fuida dae su letu de su mere
e l'at partorida in su padente.
E nàschida est libera.

Contu sardu

(Cun motivu de sa presentada de su libru *Su telarzu de Oro* de Serafinu Spiggia e Manuela Marchesàn, su 7 de ghennàrgiu de su 2004 in sa Biblioteca Comunale de Orgòsolo)

Si diat nàrrere chi Borges est bènnidu cun
sos ogros suos, prenos e bòidos a su matessi tempus,
in custa biblioteca in mesu de montes.

B'at una chentina de pitzinnos chi, isetende,
ischèrtiant che fògias mòidas dae su bentu,
o forsis sunt alas de pugiones, gavinas, subra
de su mare de una limba chi mùidat e faeddat
in sònniu.

A ùrtimu calliant e iscurtant e tzocant sas manos
chi parent perras de còtzula ca
lis ant a dare unu libru chi tratat de sa
bidda issoro.

Cantos seis chi faeddades in sardu?

Nemos artziat sa manu. Sas maistras narant
“Totus”

Oh, dama galana, chi tesses cun filu de oro
peri sos cannedos, da·mi unas monedas màgicas,
sas paràulas diversas, agiua·mi a atibire,
su chi non cumprendo.

T'apo a dare sa craba de *babbu**,
e su risu meu.

* iscritu in sardu in su testu originale